

Til at indtræde i det nævnte udvalg i stedet for Jensen (Lillering) valgtes *M. Larsen*.

Skriftlig fremsættelse af lovforslag.

Finansministeren (H. C. Hansen): Jeg skal tillade mig for det høje ting at fremsætte forslag til lov om forlængelse af gyldigheden af bestemmelserne i §§ 4—8 og §§ 10—12 samt § 16 i lovbekendtgørelse nr. 520 af 22. december 1948 om midlertidige ændringer i reglerne om påligning af indkomst- og formueskat til staten samt om ændring i § 4 og § 5.

Det er den såkaldte ligningslov, der hermed forelægges til den årlige behandling. Dens forelæggelse er kommet til at høre til finansministerens faste årlige hverv; forhåbentlig står der ikke altfor mange årlige forelæggelser tilbage.

De bestemmelser, der her foreslås forlænget med gyldighed for skatteåret 1950—51, er af midlertidig karakter. De udgør en del af de lovbestemmelser, der indførtes ved lov af 22. december 1939 om midlertidige ændringer i reglerne om påligning og opkrævning af indkomst- og formueskat til staten. Ved lov af 19. december 1942 udskilte man 1939-lovens øvrige bestemmelser, som fik gyldighed indtil videre, medens de bestemmelser, der særlig var begrundet i de økonomiske forhold, som krigsforholdene fremkaldte, eller som kunne praktiseres ved et enkelt års ligning uden nødvendige konsekvenser for senere ligninger, kun fik gyldighed for et skatteår ad gangen. Disse sidstnævnte midlertidige bestemmelser er med forskellige ændringer og tilføjelser videreført år for år og har haft gyldighed senest for skatteåret 1949—50. Af praktiske grunde optrykker man hvert år hele loven — de mere permanente og de midlertidige bestemmelser — i en lovbekendtgørelse. Dette er senest sket ved lovbekendtgørelse af 22. december 1948.

De økonomiske forhold, som motiverede en del af lovens midlertidige bestemmelser, må formentlig siges at have gjort sig gældende også i året 1949, hvis indkomster jo er det normale grundlag for skatteligningen for skatteåret 1950—51. Andre af bestemmelserne har en foreløbig karakter, forsåvidt

som den endelige løsning af de forhold, de angår, afventer revisionen af vor skatte-lovgivning. Under hensyn hertil har jeg ment at måtte foreslå alle de midlertidige bestemmelser forlænget for skatteåret 1950—51. Til to af lovens bestemmelser er der dog foreslået visse ændringer, nemlig til § 4, stk. 2, der handler om børnefradrag, og til § 5, der giver regler om skattelempelse for alders- og invaliderentemodtagere og for personer, der er fyldt 65 år ved skatteårets begyndelse, forudsat at deres indkomster ikke overstiger de i loven fastsatte beløb.

Jeg vil gerne fremsætte nogle bemærkninger angående hvert af disse ændringsforslag. Fælles for dem er en ændring, der angår områdeinddelingen i hovedstad, købstæder og landkommuner; denne ændring skal jeg omtale senere.

Børnefradraget tilsigter at yde en støtte fra det offentlige side til personer med børn, idet der ved fradraget gives dem en lempelse i indkomstbeskatningen. Der tilvebringes herigennem i et vist omfang — men selvfølgelig også kun i et vist omfang — en økonomisk udjævning mellem skatteydere med børn og skatteydere uden børn.

Børnefradragsordningen har gammel hævd i vor skattelovgivning. Vi har haft den for statsskattens vedkommende siden den første statsskattelev af 1903. Vi har den i den kommunale skattelovgivning, og vi har den i loven om den fælleskommunale udligningsfond. Fradraget indrømmes uden hensyn til størrelsen af skatteyderens indtægt for hvert barn under 15 år, som ikke har midler til at bekoste sit eget underhold.

Den skattelempelse, der herigennem ydes, betyder en vis lettelse af den økonomiske byrde ved børns underhold og uddannelse. Men man er naturligvis ikke blind for, at børnefradragsordningen, der gennemføres ved fradrag i den skattepligtige indkomst, ikke altid virker tilfredsstillende i henseende til lempelsens omfang for de enkelte skatteydere. Dette træder tydeligere frem, jo højere og mere progressiv skatten bliver. Et fradrag af lige store beløb i den skattepligtige indkomst uanset dennes størrelse medfører en større skattebesparelse for den større indtægt end for den mindre indtægt. Det er derfor forståeligt, at man har søgt at finde mere hensigtsmæssige former for ydelsen af den støtte, det offentlige ønsker